

TISBEA

Af alle dem, hvis fødder kælent kyskes af havets flygtige rosenbølger, der bolttrer sig på stranden, er jeg fri for kærlighed; som i en ensom fabel knejser jeg stolt på afstand af dens sprøde fangarme – her, hvor solen betræder søvndrukne bølgers tale, og blå safirer lægger slagskyggerne i dvale. På den fine sandbanke bliver små perler vasket gyldne af solens kærtegn; andre er korn i havet; jeg lytter til fuglenes elskovskvidrende klager og vandets blide nærkamp med klipper i farvandet; min smidige fiskestang bøjes under fangsten, napper en sej lille fisk, som hvirvles i kaskader; alle indbyggere i konkyliernes små kamre plukkes af mit kastevod på de dybeste favne; jeg trækker vejret sorgløst, for i frihed kan tanken opleve fraværet af kærlighedens giftslange. I en kær lille jolle, og i selskab med andre, kæmmer jeg undertiden havets skumfagre manke; når alle som én jamrer elskovens klagesange, klukler jeg ad det hele og misundes af alle. Lyksalig tusindfold er jeg, kærlighed: du lader mig være og forbigår mit ringe hjem i sandet. Obelisker af halmstrå kranser hytten, for tagets reder er til cikader og turtelduers sange. Som prægtig frugt min ære med halmstrå jeg indpakker, sart som var den af krystal, forsvaret mod at spalte. Blandt alle fiskere, der fra Tarragona varsles om piraterne, med bål langs den sølvgrå sandbanke, er jeg den hovne skønhed; deres suk jeg ej sanser; deres bønner preller af; løfter vipper i vandet. Anfriso, som af Himlen så gavmildt er begavet, – et under af krop og sjæl, enhver dyd er på tale: med ord er han besindig, i handlinger storladen, nænsom når han ydmyges, fortrøstningsfuld ved fare – kredser hver iskolde nat om mit hjem, hvis aflagte halmstrå han støt fornyer trods uvejr, når det dages; min stråhytte vågner da af heftig smiger kranset, når friske grene hentes i elmelundens kammer. Han bringer

velsignelse med sit slag på guitaren og med sin
hyrdefløjte. Alt dette anfægter mig ikke; elskovsrigets
tyranni får mig ikke i garnet; jeg nyder hans smerte og
fryder mig ved hans kvaler. Alle tøser forgabte sig
gerne, men jeg maner ham uafbrudt i jorden med
elskovs egen snare: vis foragt, hvor der elskes, og
forgud, hvor der vrages; for fodrer man den, dør den,
og såres den, bliver den draget. I mit lykkelige liv,
fuldt af smiger, bortkastes mine ungdomsår ikke på
kærlighedens alter; i dette forår, elskov, opfyldes jeg af
varme ved at undfly dine net og elskovssyge arme. Men
min gerning forstyrres af denne skøre tale, hvis emne
ikke er vigtigt og langt fra tiltaler mig. Med en madding
slænger jeg i vinden fiskestangen, parat til den lille
fisk. Se nu dér, to mænd kaster sig over bord, før båden
rammer et stort klippeskær, og havets forslugenhed de
dybe favne maler; som en elegant påfugl folder sejlene
dragten, hvor end de djærve sømænd lader øjnene
falde. Bølgernes styrke tager til; og nu får hele pragten
nær båden til at synke. Den får hug af havet ... Nu
forsvandt den, og blæsten skaffer sig en mastekurv, for
ustyrlige holder af kurvebure.

(Råb bag scenen: Jeg drukner!)

TISBEA

Én råber, at han drukner, men hjælpes af en anden.
Hvilken tapper præstation! Han på skuldrene fragtes –
som Æneas bar Anchises – hvor Troja er havet her. Nu
svømmer han og pløjer dristigt frem, men på stranden
er ingen hjælp i sigte, ingen der kan modtage. Jeg
henter hjælp. Tirseo! Fiskerne betragter mig – Anfriso,
Alfredo, hjælp! Gud give, at man hører mig! Men på

mirakuløs vis er de nu på sandbanken: han, der svømmer, uden vejr og i live den anden.

(Catalinón kommer ind med Don Juan i armene, begge er gennemblødte)

CATALINÓN

Bevar mig vel, hvor er havet salt, og sikke stride strømme! Herinde kan man da svømme, men langt derude på havet, hvor døden fisker med line, er det såre risikabelt; tænk, at Gud – frem for vin – skabte alt det vand. Saltvand: en overdreven sag for én, der helst undværer fisk! Når vand er noget skidt, selv frisk, hvad så med saltvand! Åh, hvem der nu kunne finde en vindunk, også selv om den er lunken! Overlever jeg vandets sold, ikke mere vand til mig! Fra i dag forsager jeg vand, min lyst til vand er kørt træt, selv vievand vil jeg forsage, alt hvad jeg kan. Ak, Herre! Han er kold og bleg. Se engang! Er han mon død? Havet har bragt os i nød, og jeg øjner ingen udvej. Forbandet den, der opfandt fyrretræsmaster til havet, satte sejl så ubegavet på troløst træ, der blot forsvandt! Forbandet den skrædder, der broderede havet med astronomisk nål og blev årsag til katastrofer! Forbandet være Jason ... og Tifis med! Død er han, oh, Almægtighed! Ak, stakkels Catalinón! Hvad gør jeg?

TISBEA

Jamen, kære ven, hvad skyldes så stor en smerte?

CATALINÓN

Ak, fisker pige, mit hjerte tynges af sorg. Min herre frelste mig, kun for selv at dø. Se efter, om jeg har ret.